

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0573 van 26 augustus 2014
in de zaak 2010/0242/A/1/0225

| In zake:

de heer- [REDACTED]

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Inge WILLEMS

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 26 februari 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 20 januari 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] van 13 oktober 2009 ontvankelijk, maar ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de plaatsing van een reclamebord.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 4 oktober 2010, waarop de behandeling van de vordering tot vernietiging, omwille van de verklaring van de verzoekende partij een nieuwe aanvraag te zullen indienen, uitgesteld is naar de terechtzitting van 8 november 2010, waarop de vordering tot vernietiging is behandeld.

Kamervoorzitter Eddy STORMS heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en mevrouw Inge WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

Overeenkomstig artikel 4.8.20, §2, eerste lid VCRO heeft de griffie van de Raad met een aangetekende brief van vrijdag 4 juni 2010 een kopie van de antwoordnota van de verwerende partij bezorgd aan de verzoekende partij, die haar wederantwoordnota met een aangetekende brief van 26 juni 2010 verzonden heeft. Dit is niet binnen de vervaltermijn van 15 dagen, zoals bepaald in artikel 4.8.20, §2, tweede lid VCRO.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij de antwoordnota van de verwerende partij pas op vrijdag 11 juni 2010 ontvangen te hebben, maar zij bewijst dit niet en voert ook geen redenen van overmacht aan voor de laattijdige verzending van haar wederantwoordnota.

Een aangetekende brief wordt normaal binnen vierentwintig uur na de verzending ervan aangeboden op het adres van de bestemming, of, wanneer de brief, zoals in casu, op vrijdag verzonden wordt, op de daaropvolgende maandag (7 juni 2010): de Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij haar wederantwoordnota te laat heeft bezorgd.

De Raad weert de wederantwoordnota daarom dan ook uit de debatten.

IV. FEITEN

Op 29 september 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij [REDACTED] een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het plaatsen van een reclamebord”*.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 april 1977 vastgesteld gewestplan ‘St. Truiden - Tongeren’ gelegen in woongebied met landelijk karakter.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch in een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 9 oktober 2009 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gingelom weigert op 13 oktober 2009 als volgt een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij:

“ ...

Overwegende dat het gebouw gelegen is langs de [REDACTED] te [REDACTED], dit is een gemeenteweg uitgerust met de nodige nutsvoorzieningen;

Overwegende dat de aanvraag het plaatsen van een reclamebord beoogt: het bord heeft een opp. van 4,2 m² met interne verlichting en met een neon rand eromheen, het wordt geplaatst op ongeveer 3m 50 boven het straatniveau;

...

2.7 Beoordeling van de goede plaatselijke aanleg

Overwegende dat het reclamebord zal bevestigd worden naast de poort van een langsschuur deel uitmakend van een gesloten hoeve;

Overwegende dat deze gesloten hoeve is opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed.

Overwegend dat het goed gelegen is in de kern van de deelgemeente [REDACTED]; dat deze kern wordt gekenmerkt door zijn historische omgeving;

Overwegende dat in deze feitelijke context de plaatsing van de lichtreclame dicht bij de weg, door zijn opzichtige vorm en kleurgebruik alsmede door grootte en inherente beoogde ruimtelijke weerslag, een te overheersende visuele impact op het straatbeeld heeft en niet meer in evenwicht is met het veel rustiger algemeen aspect van de dorpskern; dat in deze zin de inrichting als esthetisch niet verantwoord dient beschouwd;

Overwegende dat vanuit esthetisch en ruimtelijke oogpunt een dergelijke lichtreclame een visuele vervuiling vormt voor deze historische gesloten hoeve;

...

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 11 november 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 21 december 2009, naast een aantal stedenbouwkundige aspecten, als volgt dit administratief beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren:

“ ...

Langs de gewestweg is het KB van 14 december 1959, waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, van toepassing. Deze regelgeving verbiedt lichtreclames, beperkt de oppervlakte van de reclame bij een handelshuis tot een (totaal) maximum van 3 M², met plaatsing op een maximumhoogte van de dorpel van het verdiepingsraam.

... ”

Na de hoorzitting van 6 januari 2010 beslist de verwerende partij op 20 januari 2010 als volgt het administratief beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren:

“ ...

Overwegende dat langs de gewestweg het KB van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken van toepassing is; dat deze regelgeving lichtreclames verbiedt en de oppervlakte van de reclame bij een handelshuis beperkt tot een (totaal) maximum van 3 M², met plaatsing tot een maximumhoogte van de dorpel van het verdiepingsraam;

Overwegende dat de werken geen invloed hebben op het aspect ruimte voor water;

Overwegende dat de aanvraag voor het plaatsen van een reclamebord van 4,20 M² afbreuk doet aan de belevingswaarde van de historische dorpskern van [REDACTED] dat terzake het standpunt van het college van burgemeester en schepenen moet worden

bijgetreden; dat de voorgestelde grote reclame de voorgevel van een hoeve ontsiert welke, evenals talrijke gebouwen in de dorpskern van [REDACTED], opgenomen is in de inventaris van het bouwkundig erfgoed van Vlaanderen; dat indien reclame wordt gevoerd dit ook op een eerder bescheiden manier kan worden voorzien;

*Overwegende dat de werken strijdig zijn met het KB van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken langs gewestwegen; dat deze regelgeving lichtreclames verbiedt en de oppervlakte van de reclame bij een handelshuis beperkt tot een (totaal) maximum van 3 M², met plaatsing tot een maximumhoogte van de dorpel van het verdiepingsraam;
...*

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing met een aangetekend schrijven van 26 januari 2010 betekend aan de verzoekende partij, die dan ook tijdig beroep heeft ingesteld bij aangetekend schrijven van 26 februari 2010.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning en de indiener van het administratief beroep bij de verwerende partij, zodat zij, overeenkomstig artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO, het rechtens vereist belang heeft om bij de Raad beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging: enig middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept als volgt de schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel:

“ ...

Met de argumenten van ondergetekende is bij de beslissing absoluut geen rekening gehouden. Evenals de gemeente oorspronkelijk nooit een afweging heeft gemaakt met de belangen van ondergetekende, zijn deze hier ook weer niet in betrokken. Dat ondertussen ook is gebleken, dat de ambtenaar die beweerde dat met de gemeente geen overleg over het bord mogelijk is, absoluut niet voor Stedenbouw verantwoordelijk is. Dat recentelijk nog gepoogd is om overleg met de Burgemeester te voeren. Na een aanvankelijk zeer positieve houding is dit geëindigd in een berichtje ingesproken op het antwoordapparaat van ondergetekende, dat het toch niet mogelijk was. Dat hierna naar de burgemeester nog een mail is gestuurd, waarop nooit een antwoord is gekomen. Dat dit beroep dus het enige rechtsmiddel voor ondergetekende is, dat overblijft. Ondergetekende is zeer wel bereid om aanpassingen aan het ontwerp te doen, maar als niemand wil overleggen is dit wel heel moeilijk, en rest alleen deze zeer tijd- en geldrovende weg. Ondergetekende heeft dit ook duidelijk bij de deputatie naar voren gebracht, maar dus zonder resultaat.

Dat het bord op geen enkele manier schade toebrengt aan het gebouw, en eventueel ooit na verwijdering ook geen zichtbare sporen achterlaat. En dat het bord, zoals in het beroep aan de Deputatie al naar voren gebracht, bijdraagt aan de instandhouding van het gebouw: het is al zeer vervallen, en kost heel veel geld om weer terug in orde te maken.

Dat de hele procedure bij de provincie grove fouten vertoont, dat alleen al daarom hun beslissing zou moeten worden afgekeurd: de aanwezigheidslijst klopt niet, degene die verweer voerde voor de gemeente zat tussen de andere drie mensen van de provincie (dus 4 totaal), terwijl ondergetekende aan de andere kant van de zaal moest plaatsnemen. Indien van belang zal ondergetekende dit ter hoorzitting gaarne toelichten.

Dat de gemeente op de hoorzitting bij de provincie een nieuw (en doorslaggevend geacht) argument heeft aangebracht: dat het pand zou liggen aan een gewestweg, en daardoor speciale regels zouden gelden voor lichtreclames. Dat dit zowel van de gemeente als de deputatie onjuist is om aan te nemen. De gemeente zou zeer goed moeten weten dat de weg voor het huis langs absoluut geen gewestweg is. In hoeverre mag de deputatie een dergelijk argument, dat ter zitting wordt aangebracht, zo zwaar laten meewegen, en dat zonder dit verder te controleren?

Dat zowel de beslissing van de gemeente als de beslissing van de provincie onregelmatig zijn: zij zijn in strijd met de regelgeving (geen enkele regel verbiedt de door mij aangevraagde reclame, en de procedures zijn niet juist uitgevoerd) en zeer zeker in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur: op geen enkel moment is zorgvuldig gekeken naar de belangen van ondergetekende, en er is nooit fatsoenlijk overleg mogelijk geweest.

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat haar weigeringsbeslissing twee onderscheiden motieven heeft: enerzijds de onverenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening en anderzijds de strijdigheid ervan met de bepalingen van het K.B. van 14 december 1959 met betrekking tot het aanplakken en reclame maken.

Met betrekking tot een goede ruimtelijke ordening stelt de verwerende partij dat zij in de bestreden beslissing wijst op de omvang van het reclamebord en het "ontsierende" karakter ervan, omdat de hoeve, waarop het reclamebord zou worden aangebracht, net zoals andere gebouwen in de dorpskern van [REDACTED], opgenomen is in de Inventaris van het bouwkundig erfgoed van Vlaanderen.

Verder stelt de verwerende partij dat zij zich in de bestreden beslissing de motieven van de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] eigen maakt, meer bepaald dat de lichtreclame dicht bij de weg geplaatst wordt en door zijn opzichtige vorm, kleurgebruik en grootte onesthetisch is, met een te overheersende negatieve visuele impact op het straatbeeld en op de historische omgeving.

De onverenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening is volgens de verwerende partij al een determinerend motief op zich.

De verzoekende partij toont volgens de verwerende partij ook helemaal niet aan dat dit weigeringsmotief een kennelijk onredelijke beoordeling is van de aanvraag van de verzoekende partij: een andere mening hebben over de inpasbaarheid van het reclamebord in de omgeving,

volstaat volgens de verwerende partij overigens niet om de motivering van de bestreden beslissing onderuit te halen.

Volgens de verwerende partij zijn alle overige, volgens haar overigens niet gestaafde, kritieken van de verzoekende partij dan ook kritieken op overtollige motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien, zo stelt de verwerende partij nog, was op de hoorzitting alleen de verzoekende partij aanwezig.

Beoordeling door de Raad

1.

Een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van een overtreden rechtsregel, een geschonden geacht stedenbouwkundig voorschrift of beginsel van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze rechtsregels, stedenbouwkundige voorschriften en beginselen van behoorlijk bestuur volgens de verzoekende partij geschonden worden.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft *“in strijd met de regelgeving (geen enkele regel verbiedt de door mij aangevraagde reclame, en de procedures zijn niet juist uitgevoerd)”* en *“in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur (op geen enkel moment is zorgvuldig gekeken naar de belangen van ondergetekende, en er is nooit fatsoenlijk overleg mogelijk geweest)”* en de verzoekende partij meent dat *“de hele procedure bij de provincie grove fouten vertoont (hoorzitting)”*, oordeelt de Raad dat de verzoekende partij hiermee alleen maar iets vaststelt, zonder te verwijzen naar de schending van een rechtsregel, stedenbouwkundig voorschrift of beginsel van behoorlijk bestuur, zodat het enig middel onontvankelijk is met betrekking tot dit onderdeel ervan.

2.

Bij lezing van het, weliswaar onsamenhangend geformuleerd, verzoekschrift, samen met de bestreden beslissing, kan de Raad de kritiek van de verzoekende partij op de bestreden beslissing (dat *“Met de argumenten van ondergetekende bij de beslissing absoluut geen rekening (is) gehouden”, “nooit een afweging gemaakt met de belangen van ondergetekende”* en *“dat de gemeente op de hoorzitting bij de provincie een nieuw (en doorslaggevend geacht) argument heeft aangebracht: dat het pand zou liggen aan een gewestweg, en daardoor speciale regels zouden gelden voor lichtreclames (...) zonder dit verder te controleren”*) niet anders begrijpen dan als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ook uit het verweer van de verwerende partij blijkt dat zij het verzoekschrift zo begrijpt.

De verwerende partij beklemtoont dat de bestreden beslissing twee weigeringsmotieven heeft en zij stelt dat *“Minstens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat de beoordeling (...) kennelijk onredelijk zou zijn, wat impliceert dat geen enkele andere zorgvuldige overheid een dergelijke beslissing zou hebben genomen in dit dossier. Dit is geenszins het geval.”*

De Raad oordeelt dat de bestreden beslissing inderdaad twee weigeringsmotieven bevat: enerzijds de onverenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening en anderzijds de strijdigheid van de aanvraag met de bepalingen van het K.B. van 14 december 1959 met betrekking tot het aanplakken en reclame maken.

2.1.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing met betrekking tot de onverenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening:

“ ...

Overwegende dat de aanvraag voor het plaatsen van een reclamebord van 4,20 M² afbreuk doet aan de belevingswaarde van de historische dorpskern van [REDACTED]; dat terzake het standpunt van het college van burgemeester en schepenen moet worden bijgetreden; dat de voorgestelde grote reclame de voorgevel van een hoeve ontsiert welke, evenals talrijke gebouwen in de dorpskern van [REDACTED], opgenomen is in de inventaris van het bouwkundig erfgoed van Vlaanderen; dat indien reclame wordt gevoerd dit ook op een eerder bescheiden manier kan worden voorzien;

...”

De reactie van de verzoekende partij *“Dat het reclamebord op geen enkele manier schade toebrengt aan het gebouw, en eventueel ooit na verwijdering ook geen zichtbare sporen achterlaat. En dat het bord, zoals in het beroep aan de Deputatie al naar voren gebracht, bijdraagt aan de instandhouding van het gebouw dat zeer vervallen is”*, is geen kritiek op dit motief, want niet relevant met betrekking tot de door de verzoekende partij vastgestelde aantasting van het zicht en de belevingswaarde in een historische dorpskern.

Hetzelfde geldt voor de stelling van de verzoekende partij dat haar belangen nooit betrokken zijn bij de beoordeling van haar aanvraag.

Ook de bereidheid van de verzoekende partij om de aanvraag aan te passen en/of er over te onderhandelen, heeft niets te maken met (het onderzoek van) de wettigheid van de bestreden beslissing: de verwerende partij beoordeelt de aanvraag immers, zoals ingediend door de verzoekende partij.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere opportuniteitskritiek op de bestreden beslissing, zeker wanneer zij ook expliciet stelt *“Dat verder geen enkel redelijk argument te vinden is, de openbare orde betreffende, dat tegen de aanvraag van ondergetekende zou pleiten, op de langere termijn zelfs omgekeerd.”*

De verzoekende partij toont niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk is en toont ook niet dat de door de verwerende partij in de bestreden beslissing vermelde onverenigbaarheid van de aanvraag met een goede ruimtelijke ordening een draagkrachtig motief is.

2.2.

Omwille van hetgeen voorafgaat is de strijdigheid met de bepalingen van het K.B. van 14 december 1959 een “overtollig” weigeringsmotief van de bestreden beslissing en kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de onwettigheid van een bestreden beslissing.

Bovendien bepaalt artikel 1 van dit koninklijk besluit dat het verboden is aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken:

“1. in landschappen, door de Koning aangewezen, en aan weerszijden van de verkeerswegen welke die landschappen begrenzen;

2. op toeristische verkeerswegen, door de Koning aangewezen, en op enige plaats, zodra zij van af die verkeerswegen herkenbaar zijn.

Aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen, aangebracht in zijstraten van een toeristische verkeersweg, vallen niet onder toepassing van deze paragraaf, behalve wanneer de zijstraten in een landschap zijn gelegen of voor zover zij

langs de toeristische verkeersweg lopen. Het is echter verboden die aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen aan te brengen:

1. op de eerste naar de toeristische verkeersweg gekeerde zijgevel;

2. op kunstwerken;

3. op plaatsen waar zij vanaf de toeristische verkeersweg, over een ononderbroken lengte van meer dan 100 meter langs die weg, herkenbaar zijn.

...”

De verzoekende partij betwist alleen dat het pand, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, gelegen is aan een gewestweg, maar toont niet aan dat het pand niet gelegen is in een zijstraat, waar deze reclame vanaf deze weg over een ononderbroken lengte van meer dan 100 meter zichtbaar is.

De verzoekende partij slaagt er dus ook niet in aan te tonen dat dit (overtollig) weigeringsmotief onjuist of kennelijk onredelijk is.

Het middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk, maar ongegrond.

2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 26 augustus 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, eerste kamer, samengesteld uit:

Eddy STORMS, voorzitter van de eerste kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Hildegard PETTENS

Eddy STORMS